Ранком сонце лине просто в хату, промені лягають на поріг. Вийшла Яся у садок гуляти, де ще так недавно танув сніг.

А тепер — росте на гіллі листя, горобці веселі цвірінчать, і нової травки гострі списи з-під трави торішньої стирчать.

Край паркана що це роблять діти? Скільки сміху, галасу!

Підійшла Ясюня подивитись:

— Це ж вони тут скопують город!

Сміх і галас:

— В мене будуть дині!

— В мене морква!

— В мене буряки!

А в того гарбуз з смачним насінням і в'юнкий горох, і огірки...

А Ясюня ще така маленька, наймолодша від усіх діток: чорні очка, личко рожевеньке і кругленька вся, як огірок.

Тягне Яся і собі лопатку,— ой, яка ж велика та ж важка!

— Буде в мене теж маленька грядка, як у всіх дітей із дитсадка!

І скопала грядку наша Яся, не відстала від усіх діток, їй, щоправда, допоміг Михасик та Роман, та Лесь, та Ігорьок...

— Ну, мала, яке ж тобі насіння?

А мала не знає: що саджать?

Посадити б їй солодкі дині, що під сонцем, як свинки, лежать? Чи червону моркву? Чи салату? Чи смачні зелені огірки? Чи капусту — потім шаткувати? Чи горошок, щоб зривать стручки?..

Узяла Ясюня по зернятку й буряків, і моркви, й те і те...

Йде робота радісна і спора, веселіша за найкращу гру. А весняне сонце лізе вгору і пече, й цілує дітвору.